

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců JUDr. Faisala Husseiniho a Mgr. Petra Pospíšila ve věci

žalobkyň: a) D. H.
b) S. J.
obě zastoupeny obecným zmocněncem J. S.

proti
žalovanému: **Krajský úřad Zlínského kraje**
sídlem třída Tomáše Bati 21, 761 90 Zlín

za účasti: **E.ON Česká republika s.r.o., IČO: 25733591**
sídlem F. A. Gerstnera 2151/6, 370 01 České Budějovice

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 11. 2016, č. j. KUZL 70699/2016, sp. zn. KUSP 37012/2016 ÚP-IS,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobkyně **nemají** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.
- IV. Osoba zúčastněná na řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Výše označeným rozhodnutím žalovaný k odvolání žalobkyň změnil rozhodnutí Městského úřadu Brumov – Bylnice, stavebního úřadu (dále jen „stavební úřad“ či „správní orgán prvního stupně“) ze dne 1. 3. 2016, č. j. MUBB/SÚ/1338/2016, sp. zn. SÚ 2572/2014/Fi. Stavební úřad přitom výrokem I. svého rozhodnutí jako pověřený správní orgán – usnesením Krajského úřadu Zlínského kraje ze dne 11. 4. 2014, č. j. KUZL 22162/2014 k dokončení řízení vedeného dle § 129 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „stavební zákon“) – ve věci stavby oplocení na pozemcích p. č. x a p. č. x v k. ú. x, jejichž vlastníci jsou obě žalobkyně, nařídil dle § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona odstranění stavby oplocení z dřevěných latěk výšky cca 90 cm včetně betonového základu a podezdívky, umístěného na pozemcích p. č. x a p. č. x v k. ú. x a to podél společné hranice s pozemkem p. č. x, které bylo provedeno v rozporu se stavebním povolením Městského národního výboru Valašské Klobouky (dále jen „MěNV“) ze dne 13. 9. 1979, č. j. Výst. 1181/79. Výrokem II. stavební úřad uložil žalobkyním povinnost nahradit náklady řízení o odstranění stavby – oplocení, a výrokem III. stanovil podmínky odstranění předmětného oplocení.
2. Žalovaný svým rozhodnutím změnil citované rozhodnutí stavebního úřadu tak, že ve výroku prvním upřesnil podobu oplocení, které má být odstraněno tím, že uvedl, že se jedná o oplocení v celkové délce 37,8 m (z toho 13,5 m činí část bez podezdívky a 24,3 m činí část s betonovou podezdívkou). Zároveň žalovaný vypustil výrok II. rozhodnutí stavebního úřadu a rozhodl, že výrok III. bude v důsledku toho označen jako č. II.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

3. Ve včas podané žalobě žalobkyně navrhly, aby soud rozhodnutí žalovaného i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně zrušil a uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobkyním náhradu nákladů řízení. Žalobu uvedly tím, že dle jejich názoru rozhodnutí žalovaného představuje porušení čl. 4 Ústavy České republiky (dále jen „Ústava“), kdy si správní orgán přisvojuje práva, která mu nepřísluší, a tak zasahuje do základních práv žalobkyň, dále porušuje čl. 9 odst. 3 Ústavy, kdy nesprávným výkladem právních norem je ohrožen základ demokratického státu, zejména práva žalobkyň na nedotknutelnost obydlí a soukromí. Žalovaný měl dle žalobkyň porušit též čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“), neboť vedl nespravedlivý proces, kdy byl též účastníkem souvisejícího soudního řízení, tedy stranou, a nešlo tak o projednání věci před nezávislým a nestranným orgánem.
4. Žalobkyně dále zdůraznily, že malý rodinný domek o ploše 75 m² byl v roce 1990 zkolaudován a od té doby nebyla prováděna žádná stavební činnost. Daný dům byl postaven dle zákona č. 50/1976 Sb. o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon) – dále jen „stavební zákon z roku 1976“. Drobné stavby, které plní doplňkovou funkci k stavbě hlavní (v daném případě kůlna, sklep a oplocení) byly řádně ohlášeny ve smyslu § 3 vyhlášky č. 85/1976 Sb., o podrobnější úpravě územního řízení a stavebním řádu (dále jen „vyhláška č. 85/1976 Sb.“) Nemohlo dojít k žádnému přestupku proti stavebnímu zákonu, neboť jinak by byla uložena sankce dle § 105 stavebního zákona z roku 1976. Žalobkyně k tomu dodaly, že v roce 2012 zbouřal pan M. T. plot u nemovitosti tehdejších vlastníků, manželů K. Pan T. je dle žalobkyň v přátelském styku s pracovníci stavebního úřadu paní F., která zneužívá stavební úřad k soukromé činnosti

tak, že vede řízení v zájmu pana T., aby byla zakryta jeho vlastní nelegální činnost, kterou žalobkyně v žalobě podrobněji popisují.

5. Žalobkyně namítaly, že místní příslušnost stavebního úřadu dle zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“) je v řízeních týkajících se nemovitosti určena místem, kde se nemovitost nachází, místně příslušným tedy byl stavební úřad Valašské Klobouky. Usnesení žalovaného ze dne 11. 4. 2014 bylo vydáno z důvodu podjatosti místně příslušného stavebního úřadu ve Valašských Kloboukách vůči manželům K., toto usnesení se však týká pana A. K. a paní M. K., nikoli žalobkyň. Žalobkyně mají za to, že podjatost může být jen vůči osobě, a ne vůči věci.
6. Žalobkyně rovněž namítaly, že stavební úřad vede řízení o odstranění stavby, aniž by uvedl, jaké konkrétní stavby a kdy měly být provedeny. Navíc k posuzování staveb, které byly postaveny v roce 1979, užívá stavebního zákona, ačkoli ví, že kolaudace rodinného domku včetně souvisejících staveb probíhala za účinnosti stavebního zákona z roku 1976. Na věc se tak vztahuje zcela jiný hmotněprávní předpis. Stavební úřad (či žalovaný) používá neurčité a zavádějí pojmy, aby zastřel užívání stavebního zákona k soukromým účelům. Žádná z dotčených staveb, ani předmětné oplocení, neohrožuje zdraví nebo život osob nebo zvířat, jak to předpokládá § 129 stavebního zákona. Stavební úřad také neuvádí konkrétní zákonné vymezení dle § 129 stavebního zákona, které je důvodem pro odstranění povolené stavby plotu. Navíc daný plot byl již v roce 2012 zbourán panem T. Žalobkyně trvají na tom, že na parcele se nenachází žádná rozestavěná stavba, není prováděna žádná přístavba a neexistují důvody pro neodkladné odstranění stavby. Není také pravdou tvrzení správních orgánů, že dané oplocení bylo postaveno v rozporu se stavebním povolením MěNV ze dne 13. 9. 1979, č. j. Výst. 1181/79. Toto povolení se totiž týká jen stavby rodinného domu, stavba oplocení byla drobnou stavbou, která nevyžadovala stavební povolení, nýbrž jen ohlášení, přičemž tato stavba byla provedena v souladu s tehdejšími stavebními předpisy.
7. Dle žalobkyň žalovaný navíc nemohl dle § 89 správního řádu změnit rozhodnutí stavebního úřadu, neboť takový postup správní řád v § 89 nezná. Žalobou napadené rozhodnutí je proto nezákonné.
8. Dle žalobkyň také stavební úřad, který ve věci rozhodl, není místně příslušným úřadem. Mimoto by muselo být žalobkyním doručeno rozhodnutí o zahájení řízení, a to jako účastnickým řízením dle § 27 odst. 1 písm. b) správního řádu, což se nestalo.
9. Ke stavbě samotného oplocení žalobkyně dodávají, že to bylo povoleno v roce 1979, změna (z drátěného na nynější podobu) byla provedena dle § 57 stavebního zákona z roku 1976 někdy v roce 1994. Stavební úřad tehdy s ohlášením souhlasil, neboť do 30 dnů na oznámení stavebníka nereagoval. Jedná se tak stavbu povolenou a o jejím případném odstranění má rozhodnout soud, nikoli nepříslušný a podjatý správní orgán (žalovaný vede s žalobkyněmi spor před Krajským soudem v Brně, který se týká pořádkových pokut, které jim udělil; námitku podjatosti žalovaný dle žalobkyň nesprávně posoudil). V daném případě se nejedná o stavbu v dynamickém pojetí, tedy dle stavebního práva, nýbrž o věc, která je regulována občanským právem. Nadto žalobkyně potřebné dokumenty k celé záležitosti předložily.
10. Žalobkyně se také zabývají tím, že jim byly stavebním úřadem uloženy pořádkové pokuty za to, že se nedostavily ke kontrolním prohlídkám rozestavěné stavby, na druhou stranu však žalovaný tvrdí, že ohledání na místě dne 27. 8. 2013 bylo provedeno z veřejného

prostranství, čímž bylo zjištěno vše potřebné (a přesto byly uloženy zmíněné pořádkové pokuty). V souvislosti s tím žalobkyně zmiňují, že dne 7. 4. 2015 jejich těžce nemocný otec viděl z okna na parcele p. č. x pohybovat se osoby, které si prohlížely domek a kůlnu; tímto vstupem na pozemek došlo k porušení nedotknutelnosti obydlí chráněného Ústavou. Žalobkyně byly také vyzývány k účasti na kontrolních prohlídkách, což nebylo potřebné a představovalo to porušení § 6 správního řádu.

11. Žalobkyně žalovanému vytýkají také to, že 33 let trvající řízení označuje za „*nestandardní délku řízení*“. Přitom žalovaný prováděl dokazování, ačkoli mu § 93 správního řádu umožňuje dokazování pouze doplňovat. Daným postupem byly žalobkyně zkráceny na svém odvolacím právu.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě a replika žalobkyně

12. Ve vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že v rámci svého rozhodnutí zpřesnil délku stavby oplocení, která má být odstraněna na základě rozhodnutí stavebního úřadu. Učinil tak po místním šetření. Při ohledání na místě také zjistil, že část plotu v délce asi 3,9 m spadla – to je doloženo fotografiemi z místního šetření. Žalobkyně zároveň po dobu několika let nepředložily žádný doklad o tom, že stavba předmětného rodinného domu byla zkolaudována v roce 1990. V nynějším řízení přitom jde o stavbu plotu, o níž žalobkyně také nijak neprokázaly, že byla ohlášena. Tvrzení žalobkyň je v daném směru také nepravdivé v tom, že projektová dokumentace předložená k vydání stavebního povolení MěNV ze dne 13. 9. 1979, č. j. Výst. 1181/79, obsahuje ve svém situačním výkresu i trasu oplocení, z čehož plyne, že je nanejvýš pravděpodobné, že stavba oplocení byla povolena současně se stavbou rodinného domu. K pochybením pana T. v souvislosti s jeho oplocením se žalovaný blíže nevyjadřuje, neboť to není předmětem současného řízení.
13. Není důvodu domnívat se, že referentka stavebního úřadu, paní F., je podjatá. Naopak se snaží postupovat v řízení o odstranění stavby tak, aby byl zjištěn stav, o kterém nejsou důvodné pochybnosti. Na základě toho dospěla ke správnému závěru, že dané oplocení je provedeno v rozporu se zmíněným stavebním povolením z roku 1979, protože je nutné je odstranit dle § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona.
14. Pokud žalobkyně namítají, že řízení o odstranění hospodářského objektu (kůlny) bylo zastaveno až po dvou letech od zjištění, že se jedná o kůlnu, které žádného rozhodnutí či souhlasu stavebního úřadu nepotřebuje, není tato otázka předmětem posuzovaného řízení.
15. K námitce nepřislušnosti stavebního úřadu žalovaný uvedl, že poté, co byl tajemník Městského úřadu Valašské Klobouky vyloučen pro podjatost z vedení řízení, určil žalovaný k projednání a rozhodnutí ve věci právě stavební úřad Městského úřadu Brumov-Bylnice. Odpadnutí důvodu podjatosti úředních osob původně místně příslušného správního orgánu poté, co nadřízený správní orgán pověřil k projednání a rozhodnutí věci jiný věcně správní orgán, navíc nemá vliv na dokončení správního řízení pověřeným správním orgánem, nadřízený správní orgán ani nemá právní oporu pro to, aby příslušnost následně vracel původnímu správnímu orgánu. K tomu je třeba přičíst, že paní M. K., což je jedna ze dvou osob, kvůli které byla místní příslušnost měněna, je stále účastníkem souvisejícího řízení o odstranění stavby.
16. Lze přisvědčit žalobkyním, že žalovaný ve svém rozhodnutí neuvedl odkaz na porušení konkrétního ustanovení právního předpisu. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí však plyne, že oplocení bylo postaveno v rozporu s již citovaným stavebním povolením z roku

1979, kdy stavební úřad poukázal na to, že dle příslušného situačního výkresu mělo oplocení sledovat hranice mezi pozemkem p. č. x a tehdejším pozemkem p. č. x, kdy tato hranice měla tvar přímky. Oplocení mělo být dle tohoto výkresu provedeno 3 m od stavební čáry rodinného domu. Oplocení je však ve své severní části zaoblené a navíc 5 m od stavební čáry domu, což posléze vedlo k tomu, že od původního pozemku p. č. x byl oddělen pozemek p. č. x, přičemž oplocení je provedeno na hranici mezi pozemky p. č. x a p. č. x. I další skutečnosti nasvědčují tomu, že oplocení bylo provedeno v rozporu se stavebním povolením MěNV ze dne 13. 9. 1979, č. j. Výst. 1181/79.

17. Výrok žalobou napadeného rozhodnutí je dle žalovaného rovněž zcela zákonný, přičemž i stavební úřad ve výroku svého rozhodnutí správně uvedl, že o odstranění stavby je rozhodnuto dle § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona.
18. Co se týká námitek podjatosti, tak v případě paní F. žalobkyně tyto námitky uplatnily až v odvolacím řízení, což bylo bezpředmětné. Pakliže žalobkyně namítají podjatost samotného žalovaného, o této věci rozhodovalo Ministerstvo pro místní rozvoj, dle kterého dané námitky nebyly uplatněny bezodkladně. Dle žalovaného je v tomto ohledu bezpředmětné také to, že žalobkyně podaly žalobu proti rozhodnutím žalovaného, jímž žalovaný „posvětil“ rozhodnutí stavebního úřadu o uložení pořádkových pokut žalobkyním. Skutečnost, že se o těchto žalobách vede řízení před Krajským soudem v Brně, nemůže mít za následek pojatost všech pracovníků žalovaného.
19. Žalovaný se rovněž domnívá, že ohledání na místě provedl řádné a v souladu se správním řádem, a že žalobkyněmi vytýkaná poznámka o nestandardní délce řízení se netýkala období 33 let od roku 1979, kdy byla povolena stavba dotčeného rodinného domu, nýbrž jen délky odvolacího řízení, která byla závislá i na posouzení zmíněných námitek podjatosti.
20. Na základě uvedených skutečností žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.
21. V reakci na vyjádření žalovaného byla soudu doručena replika žalobkyň, v níž tyto v zásadě setrvaly na argumentaci uvedené v podané žalobě a dané námitky rozhojnily. Na tuto repliku reagoval opětovně žalovaný, který taktéž navázal na své dřívější vyjádření.

IV. Ústní jednání

22. Při ústním jednáním dne 26. 3. 2019 žalobkyně prostřednictvím svého obecného zmocněnce obsáhle navázaly na obsah své žaloby a setrvaly na žalobním návrhu. Zdůraznily, že plot za existence stavebního zákona z roku 1976 nepodléhal stavebnímu povolení, je věcí samostatnou a dle stavebního zákona z roku 1976 je drobnou stavbou, která podléhala pouze ohlášení. Poukázaly na žádost dle zákona o svobodném přístupu k informacím ze dne 21. 2. 2013 podanou Městskému úřadu Valašské Klobouky, z níž vyplývá, že jen v případě žalobkyň je vedeno řízení o odstranění stavby. Vzhledem k tomu, že šlo o povolenou stavbu, mělo se město Valašské Klobouky obrátit s žalobou na civilní soud a domáhat se odstranění stavby postavené v rozporu se stavebním povolením z roku 1979, a ne rozhodovat samo o sobě prostřednictvím svého orgánu. Šlo o stavbu ohlášenou v roce 1979, v rozhodnutí o povolení stavby plot není uveden, v roce 1985 byla v místě původního drátěného plotu vybudována podezdívka a plot byl změněn na dřevěný, beton na stavbu plotu poskytl MNV v rámci akce Z. Žalobkyně namítaly, že v rozhodnutí nebylo přesně uvedeno, jaká část plotu má být odstraněna (dle jejich názoru se tak mělo

stát znaleckým posudkem). Nesouhlasily s tvrzením žalovaného, že při ohledání bylo zjištěno, že část plotu o délce 3,9 m spadla, neboť tato část byla zbourána panem T. Ohledně podané námitky podjatosti vůči odvolacímu orgánu žalobkyně uvedly, že rozhodnutím Ministerstva pro místní rozvoj ze dne 13. 12. 2018 bylo rozhodnutí o zamítnutí námitky podjatosti zrušeno, v řízení o podjatosti se tedy pokračuje. Žalobkyně nesouhlasí s tvrzením, že stavba plotu nebyla povolena a že se jedná o oplocení rozestavěného domku. Na podporu svého tvrzení přiložily znalecký posudek, který dokládá, že se jedná o obydlí. Do dne jednání nebylo žalobkyním doručeno rozhodnutí o zahájení řízení o odstranění stavby. Uvedly, že v rozhodnutí o povolení stavby z roku 1979 není uvedeno, jakým způsobem a kde má být umístěn plot. Podle názoru žalobkyň stavební úřad ve Valašských Kloboukách zneužil úřední moci v rozhodnutí ve svůj prospěch. Že se jedná o nepovolenou stavbu, nevyplývá z žádného rozhodnutí a jedná se jen o dedukci správního orgánu. Ve zbývajících částí jednání žalobkyně podrobně rozvedly argumentaci uvedenou v žalobě.

23. Žalovaný především odkázal na své rozhodnutí a vyjádření k žalobě. Zdůraznil, že oplocení bylo provedeno v rozporu se stavebním povolením z roku 1979. Pokud žalobkyně tvrdily, že byla stavba provedena na základě ohlášení, toto ohlášení nebylo nikdy doloženo. Žalobkyně měly možnost se zúčastnit ohledání na místě a měly možnost se vyjádřit k podkladům rozhodnutí. Ohledně námitky podjatosti žalovaný zdůraznil, že v odvolacím řízení týkajícím se řízení o odstranění stavby Ministerstvo pro místní rozvoj vydalo sdělení, dle něhož námitka nebyla podána bezodkladně, a proto má o námitce podjatosti rozhodnout žalovaný v rámci napadeného rozhodnutí. Ke zrušení rozhodnutí o námitce podjatosti Ministerstvem pro místní rozvoj došlo v jiném řízení.
24. V průběhu jednání soud provedl dokazování některými z listin předložených žalobkyněmi, přitom neprovedl dokazování listinami, které již jsou součástí správního spisu („stížnost na stavební aktivity souseda, pana K. A.“, e-mailová komunikace pana T. a paní F., usnesení Krajského úřadu Zlínského kraje ze dne 11. 4. 2014, č. j. KUZL 22162/2014, stavební povolení č. j. výst. 1181/79 ze dne 13. 9. 1979, čestné prohlášení Ing. H. ze dne 20. 12. 2012, vyjádření žalovaného k žalobě ze dne 8. 4. 2016). Z darovacích smluv ze dne 3. 10. 2013 a ze dne 7. 12. 2013 soud zjistil, že A. a M. K. každé z žalobkyň darovali ½ rodinného domu stojícího na pozemku parc. č. x v k. ú. x a bylo zřízeno věcné břemeno k této nemovitosti. Těmito smlouvami došlo k převodu vlastnictví na žalobkyně a od konce roku 2013 byly žalobkyně vlastnicemi předmětných nemovitostí. Z listu vlastnictví č. x vyplývá, že každá ze žalobkyň je vlastnící ½ pozemku p. č. St. x a p. č. x v k. ú. x, včetně domu stojícího na pozemku p. č. St. x, a že je zřízeno věcné břemeno užívání ve prospěch A. a M. K. Poloha nemovitosti vyplývá z přiloženého geometrického plánu. Z usnesení státního zástupce Okresního státního zastupitelství ve Zlíně ze dne 21. 12. 2012, č. j. ZT 470/2012-14 soud zjistil, že státní zástupce zrušil usnesení policejního orgánu ze dne 25. 10. 2012, č. j. KRPZ-68191-65/TC-2012-150571, jímž bylo zahájeno trestní stíhání M. T. pro skutek, v němž bylo spatřováno spáchání přečinu poškozování cizí věci, a policejnímu orgánu uložil, aby ve věci znovu jednal a rozhodl, s tím, že bude třeba upřesnit skutkový stav, identifikovat poškozené a výši způsobené škody. Dále soud zjistil, že usnesením Městského úřadu Brumov – Bylnice ze dne 27. 4. 2015, č. j. SÚ/2391/2015 bylo zastaveno řízení o odstranění stavby „hospodářský objekt“ na pozemku p. č. x v k. ú. x. Z repliky k vyjádření žalovaného, kterou podala žalobkyně Ing. H. v rámci řízení vedeného u Krajského soudu v Brně pod sp. zn. 31 A 3/2016 soud zjistil, že zde žalobkyně uplatňovala podobné argumenty jako v nyní podané žalobě. Rozhodnutím Krajského

úřadu Zlínského kraje ze dne 20. 11. 2015, č. j. KUZZL 71528/2015 bylo zamítnuto odvolání paní Ing. H. a potvrzeno rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 24. 8. 2015, č. j. SÚ/5017/2015, kterým byla této osobě uložena pořádková pokuta ve výši 4 000 Kč za to, že se nedostavila bez omluvy na kontrolní prohlídku stavby rodinného domu a hospodářského objektu na pozemcích st. p. č. x a p. č. x v k. ú. x, která byla vypsána na 7. 4. 2015. Z rozhodnutí Městského úřadu Valašské Klobouky ze dne 11. 5. 2017, sp. zn. Výst. 20463/2016 bylo zjištěno, že byla dodatečně povolena stavba oplocení a přípojky NN na pozemku p. č. x, x, x, x, x v k. ú. x. Ze znaleckého posudku č. 5363/173/17 vypracovaného Ing. A. J., „o ceně nemovitosti – rodinného domu č.p.x s příslušenstvím, stavební plocha p.č.st x v obci x, k.ú. x“ soud zjistil, že účelem posudku bylo zjištění ceny nemovitosti, která je tvořena rodinným domem č. p. x umístěným na pozemku p. č. st x a příslušenstvím stávajícím z venkovních úprav na pozemku p. č. x užívaným jako zahrada. Jako reprodukční cena (bez vlivu opotřebení a koeficientu pp) byla zjištěna cena 2 389 630 Kč a jako věcná cena (s opotřebením a bez vlivu koeficientu pp) byla zjištěna cena 1 473 790 Kč. Ze žádosti Ing. H. o poskytnutí informace dle zákona o svobodném přístupu k informacím ze dne 21. 2. 2013 a odpovědi Městského úřadu Valašské Klobouky ze dne 11. 3. 2013 soud konečně zjistil, že Městský úřad Valašské Klobouky Ing. H. sdělil, že ke dni 11. 3. 2013 tento úřad nevedl žádné řízení k oplocení pozemků v obci, které byly postaveny před více než 20 lety, že v případě, že nemá ve svém archivu ohlášení stavby, vyzve vlastníka k jeho doložení, že v těchto věcech neuložil žádnou pokutu, neobdržel žádný podnět k řešení oplocení, že nenechal odstranit žádnou stavbu plotu, a že totéž platí i pro drobné stavby dle § 55 odst. 2 písm. a) stavebního zákona z roku 1976.

V. Posouzení věci soudem

25. Krajský soud přezkoumal v mezích žalobních bodů napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i předcházející rozhodnutí správního orgánu prvního stupně včetně řízení předcházejících jejich vydání, a shledal, že **žaloba není důvodná**.
26. K námitce, že ve věci rozhodoval místně nepřislušný orgán, soud uvádí, že podle kritéria uvedeného v § 11 odst. 1 písm. b) správního řádu („Místní příslušnost správního orgánu je určena [...] v řízeních týkajících se nemovitosti místem, kde se nemovitost nachází“) byl místně příslušným orgánem v řízení o odstranění stavby Městský úřad Valašské Klobouky, usnesením Krajského úřadu Zlínského kraje ze dne 11. 4. 2014, č. j. KUZZL 22162/2014, sp. zn. KUSP 6638/2014 ÚP-Do, však byl z důvodu podjatosti tajemníka místně příslušného stavebního úřadu provedením úkonů v řízení pověřen stavební úřad Městského úřadu Brumov-Bylnice. Žalobkyně nejsou uvedeny v rozdělovníku tohoto usnesení jako osoby, které by je měla obdržet, a lze jim tak přisvědčit v tom, že toto usnesení krajského úřadu nebylo žalobkyním doručováno a žalobkyně v něm ani nebyly uvedeny jako spoluvlastnice předmětných nemovitostí, přestože z výpisu z katastru nemovitostí založeného ve správním spisu stavebního úřadu sp. zn. SÚ 2572/2014/Fi vyplývá, že tou dobou již byly nemovitosti ve spoluvlastnictví žalobkyň, nikoli ve společném jmění manželů A. a M. K., jak tomu bylo dříve [výše uvedené platí s tou výhradou, že žalobkyni a) bylo toto usnesení doručováno v pozici osoby zastupující v řízení manžele A. a M. K.]. Je tedy otázkou, zda bylo usnesení Krajského úřadu Zlínského kraje ze dne 11. 4. 2014 vůči žalobkyním účinné. Skutečnost, zda žalobkyním bylo usnesení o pověření vedením řízení doručeno či nikoliv, tedy zda pověření jiného než místně příslušného úřadu proběhlo v souladu se zákonem, však soud nepovažuje pro projednávanou věc za rozhodující, neboť i v případě, že by věc posuzoval místně nepřislušný správní orgán, nejednalo by se o takovou vadu, která by mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí ve věci samé.

27. Otázka důsledků nesprávné místní nepřislušnosti byla opakovaně řešena judikaturou Nejvyššího správního soudu. Např. z rozsudku ze dne 24. 6. 2008, č. j. 2 Afs 159/2006-138 (všechna zde uvedená rozhodnutí správních soudů jsou dostupná na www.nssoud.cz), vyplývá, že takové pochybení nijak nezasáhne do veřejných subjektivních práv adresáta tohoto aktu, neboť pro jeho právní sféru není vůbec podstatné, zda bylo rozhodnutí vydáno místně příslušným orgánem či nikoli. Rozdělení věcně příslušných správních orgánů k rozhodování podle místní příslušnosti má totiž za cíl jediné, a to přiměřeně rozložit určitou agendu mezi více správních orgánů podle určitého územního klíče a zejména zpřístupnit správní orgán účastníkům příslušných správních řízení, tedy zajistit rychlost a hospodárnost řízení.
28. Rozhodnutí o odstranění stavby oplocení bylo vydáno stavebním úřadem Městského úřadu Brumov-Bylnice, tedy orgánem věcně příslušným a odborně vybaveným k dané věci. Pouhá případná ne hospodárnost řízení způsobená rozhodováním místně nepřislušného správního orgánu by nemohla způsobit nezákonnost správního rozhodnutí. Podle názoru soudu tím, že v řízení o odstranění stavby rozhodoval Městský úřad Brumov-Bylnice, nemohly být žalobkyně žádným způsobem dotčeny ve své právní sféře, žádné námitky v tomto směru ostatně ani v žalobě nevnesly. Námitku místní nepřislušnosti proto soud neshledal důvodnou. Soud k tomu pak dodává, že praktickou totožnou argumentací se zabýval např. již v rozsudku ze dne 6. 12. 2017, č. j. 31 A 3/2016-87, v jehož rámci posuzoval žalobu žalobkyně a) proti souvisejícímu rozhodnutí stavebního úřadu, resp. žalovaného o uložení pořádkové pokuty. Ani v tomto rozsudku argumentaci žalobkyně a) nepřisvědčil, přičemž kasační stížnost proti uvedenému rozsudku zamítl Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 7. 6. 2018, č. j. 1 As 27/2018-28. V době rozhodování pak účastníci řízení stále ještě byla i paní M. K., přičemž právě soudní spor mezi (mj.) ní a městem Valašské Klobouky vedl k tomu, že řízením byl pověřen jiný než místně příslušný úřad; ani z tohoto hlediska nelze napadeným rozhodnutím žalovaného a stavebního úřadu, resp. jejich postupu nic vytknout.
29. Pokud žalobkyně namítají, že pracovnice stavebního úřadu paní F. zneužívala stavební úřad k soukromé činnosti tím, že vedla řízení dle přání pana T. apod., tato argumentace nemá žádnou oporu ve spisu. Pan M. T. a paní J. T. podali u stavebního úřadu Městského úřadu Valašské Klobouky podnět na prošetření nepovolených staveb na sousedním pozemku, na základě čehož bylo daným stavebním úřadem zahájeno řízení o odstranění stavby. Poté, co byl tajemník Městského úřadu Valašské Klobouky vyloučen pro podjatost z vedení řízení, určil Krajský úřad Zlínského kraje k projednání a rozhodnutí ve věci stavební úřad Městského úřadu Brumov-Bylnice. Paní F. byla vedoucí tohoto stavebního úřadu určena jako osoba oprávněná provádět úkony v předmětném řízení, úkony v řízení tedy činila na základě pověření krajským úřadem a vedoucí stavebního úřadu, nikoli na základě pokynů pana T. Ze správního spisu ostatně nevyplývá, že by žalobkyně v průběhu řízení relevantním způsobem uplatnily vůči paní F. námitku podjatosti a svá tvrzení o zneužití stavebního úřadu k soukromé činnosti paní F. neprokázaly ani v podané žalobě. Elektronická komunikace mezi panem T. a paní F., na kterou žalobkyně poukázaly v žalobě, svědčí pouze o tom, že pan T. s paní F. elektronicky komunikoval, z této komunikace však nevyplývá nic nestandardního, komunikace se navíc děla prostřednictvím oficiální elektronické pracovní adresy paní F.
30. Pakliže žalobkyně podaly vůči paní F. námitku podjatosti, stalo se tak relevantním způsobem až v řízení o odvolání proti rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 1. 3. 2016, č. j.

MUBB/SÚ/1338/2016. Jak plyne z rozhodnutí žalovaného dne 2. 11. 2016, č. j. KUZL 71925/2016, námitku podjatosti žalobkyně neuplatnily ve lhůtě dle § 14 odst. 2 správního řádu a jejich tvrzení se nesla pouze v obecné rovině, kdy uváděly přátelský vztah paní F. a pana T., což ovšem nijak nedoložily a nevyplývá to ani z obsahu zmíněného správního spisu Krajského úřadu Zlínského kraje. Nelze tedy dovozovat nezákonnost napadených rozhodnutí, pakliže žalobkyně nepostupovaly v souladu s § 14 správního řádu a neuváděly relevantní skutečnosti, které by prokazovaly účast podjaté úřední osoby na rozhodování. S námitkou podjatosti vnesenou v uvedené podobě se žalovaný vypořádal ve svém žalobou napadeném rozhodnutí a zdejší soud se s daným odůvodněním ztotožňuje a v tomto rozsahu na něj odkazuje.

31. Obdobné se týká rovněž tvrzené podjatosti samotného žalovaného, resp. jeho zaměstnanců. Lze žalobkyním přesvědčit, že ty podaly proti rozhodnutí žalovaného ve věci uložení pořádkových pokut (ty byly uloženy stavebním úřadem za nedostavení se ke kontrolním prohlídkám a žalovaný zde figuroval jako odvolací orgán) žaloby, které zdejší soud projednával pod sp. zn. 29 A 7/2016 a 31 A 3/2016 a obě zamítl rozsudky ze dne 5. 12. 2016, potažmo 6. 12. 2016. Soud se nedomnívá, že by pouhá skutečnost, že žalobkyně podaly proti jiným rozhodnutím žalovaného žaloby, znamenalo, že rozhodoval podjatý orgán, a že nyní napadené rozhodnutí je nezákonné. Navíc Krajský soud v Brně poukazuje na to, že ani tuto námitku podjatosti nevznesly žalobkyně ve správním řízení způsobem předvídaným v § 14 odst. 2 správního řádu (v tehdy účinném znění), tedy jakmile se o důvodech podjatosti dozvěděly. V této souvislosti soud odkazuje obdobně jako žalovaný na sdělení Ministerstva pro místní rozvoj ze dne 12. 9. 2016, č. j. MMR-30517/2015-83/2137. V něm Ministerstvo pro místní rozvoj uvedlo, že s ohledem na popsání skutečnosti neshledalo zákonné předpoklady pro to, aby ve věci rozhodovalo dle § 14 odst. 2 věta třetí správního řádu; námitky podjatosti měly být proto vypořádány s dalšími odvolacími námitkami v rámci odvolacího řízení ve věci samotné. K tomu soud opětovně připomíná, že důvody podjatosti neshledal, z obsahu správního spisu a ani z napadeného rozhodnutí nevyplývají.
32. V této souvislosti neobstojí ani tvrzení žalobkyň uplatněné při jednání, že rozhodnutím Ministerstva pro místní rozvoj ze dne 13. 12. 2018 bylo zrušeno rozhodnutí o zamítnutí námítky podjatosti a v řízení o námitce podjatosti se tedy pokračuje. Jak již soud uvedl, v nyní projednávaném řízení nebyly shledány zákonné předpoklady pro rozhodnutí o námitce podjatosti podle § 14 odst. 2 věty třetí správního řádu (podle něhož má o námitce rozhodnout usnesením služebně nadřízený úřední osoby), o námitce podjatosti tedy nebylo rozhodnuto samostatným rozhodnutím, které by mohlo být následně zrušeno nadřízeným orgánem. Pokud došlo ke zrušení rozhodnutí o námitce podjatosti v rámci jiného řízení (což potvrdil i žalovaný), tato skutečnost nemůže mít žádný dopad na nyní projednávanou věc.
33. Nezákonnost postupu správního orgánu prvního stupně soud neshledal ani v tom, že žalobkyním nebylo doručeno oznámení o zahájení řízení o odstranění stavby. Rozhodnutí o zahájení řízení o odstranění stavby vydal Městský úřad Valašské Klobouky dne 29. 3. 2013 (č. j. MUVK/5771/2013, sp. zn. Výst. 5477/2013). To bylo doručováno mj. manželům K., nebyl proto důvod je doručovat žalobkyním, neboť ty v danou dobu ještě nebyly majitelkami dotčených staveb. Následně, po nabytí vlastnictví k předmětnému rodinnému domu a pozemkům, se žalobkyně staly procesními nástupkyněmi manželů K.

v řízení, které se týkalo především dotčených staveb, protože nebylo nutné jim znovu zasílat rozhodnutí o zahájení řízení o odstranění stavby.

34. Soud považuje za irelevantní polemiku žalobkyň o tom, zda jsou vlastníci rozestavěné stavby rodinného domku nebo domku, který už je dostavěn. Příslušné postupy stavebního úřadu a žalovaného se totiž v souladu se stavebním zákonem týkají jak stavebních děl vznikajících, tak již existujících – dokončených (srov. § 2 odst. 3 stavebního zákona). S ohledem na danou skutečnost je, s přihlédnutím k níže uvedenému, principiálně nesprávná domněnka žalobkyň, že o odstranění oplocení je příslušný rozhodnout pouze civilní soud, nikoli stavební orgány. Podobně nepodstatné jsou ve věci veškeré odkazy na údajně nezákonnou činnost pana T. či jeho manželky. V současném řízení není posuzováno jednání a stavby manželů T., nýbrž žalobkyň.
35. Soud se neztotožnil ani s argumentací žalobkyň, že stavební úřad rozhodoval „sám o sobě“ prostřednictvím svého orgánu. I kdyby soud přistoupil na úvahu žalobkyň, že město Valašské Klobouky jako vlastník pozemku mělo zájem na výsledku řízení, je třeba zdůraznit, že o nařízení odstranění stavby rozhodl v prvním stupni Městský úřad Brumov – Bylnice, nikoli Městský úřad Valašské Klobouky, soudu tak není zřejmé, jak by mohlo dojít ke „zneužití úřední moci ve svůj prospěch“.
36. Co se týká vznesených námitek procesního charakteru, nemůže soud přisvědčit ani názoru žalobkyň, že správní řád nedává odvolacímu orgánu možnost změnit rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Žalobkyně sice správně uvádějí, že takováto množnost není upravena v § 89 správního řádu, přehlížejí však dvojí: jednak je tato možnost upravena v § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu, jednak na toto ustanovení žalovaný ve svém rozhodnutí ve výrokové části výslovně odkázal.
37. Důvodná není ani námitka, že správní orgány neodkázaly na ustanovení právního předpisu, které mělo být porušeno, resp. že stavební úřad neuvádí, „*přesné zákonné vymezení dle § 129 st. zákona, jež je důvodem a vede tak k odstranění povolené stavby plotu*“. V tomto ohledu soud konstatuje, že stavební úřad ve výroku svého rozhodnutí explicitně uvedl, že rozhodl dle § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona, kdy dodal, že oplocení bylo provedeno v rozporu se stavebním povolením MěNV ze dne 13. 9. 1979, č. j. Výst. 1181/79. Z citovaného ustanovení, vyplývá, že „[s]tavební úřad nařídí odstranění stavby [...] vlastníku stavby nebo s jeho souhlasem stavebníkovi stavby prováděné nebo provedené bez rozhodnutí nebo opatření nebo jiného úkonu vyžadovaného stavebním zákonem anebo v rozporu s ním, a stavba nebyla dodatečně povolena“. Z odůvodnění rozhodnutí stavebního úřadu i žalovaného pak jasně vyplývá, že předmětný plot byl realizován v rozporu s příslušným stavebním povolením, resp. tu nebylo takového aktu, na jehož základě by bylo možné tento plot považovat za „povolený“.
38. Soud nepřisvědčil ani námitce, že v rozhodnutí nebylo přesně uvedeno, jaká část plotu má být odstraněna. Stavba, která má být odstraněna, je po změně provedené odvolacím orgánem ve výroku rozhodnutí jednoznačně identifikovatelná - je zde jasně uvedeno, že nařízení odstranění stavby se týká oplocení z dřevěných latěk výšky cca 90 cm včetně betonového základu a podezdívky, umístěné na pozemcích parc. č. x, x v k. ú. x, podél společné hranice s pozemkem parc. č. x, a to v celkové délce 37,8 m (z toho 13,5 m činí část bez podezdívky a 24,3 m činí část s betonovou podezdívkou), žalobkyně tedy nemohly mít nejmenších pochyb o tom, jakou stavbu mají odstranit. Celková délka a charakter plotu byly zjištěny na základě ohledání na místě, což považuje soud za zcela dostačující, nebylo

nutné za účelem přesného vymezení pořizovat znalecký posudek či jiné důkazy. Pokud žalobkyně nesouhlasily s tvrzením žalovaného, že část plotu o délce 3,9 m spadla, má soud za to, že tento údaj byl v protokolu z ohledání na místě uveden pouze pro informaci o zjištěném stavu, bylo přitom nerozhodné, zda předmětná část plotu spadla, nebo byla zbourána, popř. kým.

39. Pakliže žalobkyně odkazují na to, že správní orgány věc hodnotily optikou stavebního zákona, ačkoli plot byl postaven (i žalobkyně zde *promiscue* používají pojmy „povolen“ nebo „ohlášen“) za účinnosti stavebního zákona z roku 1976, přičemž dle něj, potažmo dle vyhlášky č. 85/1976, je třeba jej považovat za „legální“, uvádí soud následující:
40. Již citované ustanovení § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona hovoří o tom, že důvodem pro odstranění stavby je to, že ta byla provedena nebo je prováděna bez rozhodnutí (tedy např. územního rozhodnutí nebo stavebního povolení, popřípadě povolení) nebo opatření nebo jiného úkonu (kupř. ohlášení) vyžadovaného tímto zákonem anebo v rozporu s ním, a stavba nebyla dodatečně povolena. Pro předmětné řízení tedy bylo důležité zjistit, zda stavba plotu byla v minulosti uskutečněna v souladu s některým z výše uvedených rozhodnutí, opatření nebo jiných úkonů. Pokud by tomu tak bylo, nepřicházelo by v dané věci odstranění stavby v úvahu. Jak zároveň uvádí Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 22. 7. 2013, č. j. 8 As 74/2012-57, *spojení* ‚bez rozhodnutí nebo opatření vyžadovaného tímto zákonem‘ *nelze vykládat tak, že výraz* ‚tento zákon‘ *znamená výhradně zákon č. 183/2006 Sb., stavební zákon, a nikoli také stavební předpisy jemu předcházející. Opačný výklad by mohl v konkrétním případě znamenat porušení zásady lex retro non agit a vážný zásah do právní jistoty všech stavebníků, vlastníků a uživatelů staveb vzniklých před účinností stavebního zákona navzdory tomu, že byly postaveny v souladu se soudobými stavebními předpisy. Ostatně novela § 129 odst. 1 stavebního zákona, provedená s účinností od 1. 1. 2013 zákonem č. 350/2012 Sb., již nehovoří o úkonech vyžadovaných tímto zákonem, ale o úkonu vyžadovaném stavebním zákonem. [...]* Nejvyšší správní soud se proto zabýval tím, zda právní předpisy požadovaly pro předmětné reklamní zařízení povolení či jiné opatření podle tehdy účinných stavebních předpisů a zda takové povolení bylo vydáno.“ V tomto směru tedy v daném případě správní orgány postupovaly správně, pokud na základě stavebního zákona rozhodovaly o odstranění stavby postavené před nabytím účinnosti stavebního zákona, přičemž dbaly toho, aby bylo zjištěno, zda oplocení bylo možné považovat za „legální“ stavbu dle dřívějších předpisů.
41. Soud nijak nerozporuje tvrzení žalobkyň, že oplocení podle § 3 odst. 2 písm. b) vyhlášky č. 85/1976 Sb. představovalo drobnou stavbu, u níž postačovalo ohlášení. Zároveň však z rozhodnutí stavebního úřadu, žalovaného, i z obsahu správního spisu nevyplývá, že by žalobkyně během celého řízení předložily jakýkoli důkaz, že stavba plotu skutečně byla ohlášena. Naopak z obsahu správního spisu vyplývá, tak jak to přesvědčivě uvádí i správní orgány, že „sporné“ oplocení je zachyceno a zakresleno na situačním výkresu ke stavebnímu povolení MěNV ze dne 13. 9. 1979/, č. j. Výst. 1181/79. Dle tohoto výkresu má být tři metry od stavební čáry rodinného domu. V průběhu správního řízení bylo zjištěno, že se nachází ve vzdálenosti cca pěti metrů od stavební čáry rodinného domu. Z toho vyplývá buď to, že oplocení bylo povoleno zmíněným stavebním povolením (jak již bylo řečeno, ačkoli žalobkyně trvají na tom, že u daného oplocení postačovalo ohlášení, které také mělo být učiněno, zároveň na jiných místech hovoří o tom, že oplocení bylo „povoleno“) a v tom případě danému stavebnímu povolení neodpovídá, nebo nebylo tímto stavebním povolením povoleno, avšak v tom případě žalobkyně nijak neprokázaly, že ve

vztahu k němu bylo provedeno potřebné ohlášení. Obě tyto varianty přitom ústí v závěr o správnosti postupu dle § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona. V podrobnostech, ke kterým nemá, co by dodal, odkazuje soud např. na stranu 6 žalobou napadeného rozhodnutí a na závěry, které v tomto kontextu ve věci učinil Okresní soud ve Zlíně v rozsudku ze dne 29. 7. 2014, č. j. 38 C 349/2013-302, který se týkal určení vlastnictví k pozemku, na kterém se oplocení nacházelo; na tento rozsudek, který je součástí správního spisu, žalovaný ve svém rozhodnutí příhodně odkázal.

42. Pouze pro úplnost pak soud k výše uvedenému dodává, že bezpředmětná je polemika žalobkyní o tom, zda se v daném případě jednalo o situaci, kdy byly důvody pro neodkladné odstranění stavby, zda byly ohroženy život a zdraví apod. V tomto případě totiž míří zcela mimo výše uvedenou situaci, na které pamatuje § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona. Proto také správní orgány neměly žádnou povinnost a ani důvod uvádět takový „konkrétní závadný stav“.
43. Důkazně není nijak podloženo tvrzení žalobkyní, že „oplocení bylo povoleno v roce 1979 a při změně plotu drátěného na předmětný, bylo provedeno dle § 57 zákona č. 50/1976 Sb. ohlášení stavebnímu úřadu (někdy v roce 1994)“. Jak již bylo řešeno, žalobkyně v daném směru nenabídlý žádný důkaz. Podklady v tomto ohledu shromáždil pouze stavební úřad. Úvahy o možné ztrátě podkladů, obmyslné nebo z nedbalosti, ze strany stavebního úřadu, považuje soud za čistě spekulativní. Totéž se týká i úvah o tom, že kdyby oplocení nebylo ze strany právních předchůdců žalobkyní ohlášeno, „jistě by od roku 1979 bylo stavebním úřadem provedeno příslušné řízení“ (kauzalita této úvahy není přesvědčivá, navíc by bylo možné poznamenat, že „příslušné řízení“ probíhalo právě v případě řízení o odstranění stavby). Ve smyslu § 3 správního řádu považuje soud skutkový stav za dostatečně zjištěný.
44. Za nevýznamné považuje soud i argumenty vztahující se k problematice uložení pořádkových pokut žalobkyním v souvislosti s neúčastí na kontrolních prohlídkách, neboť tato věc je předmětem jiného řízení. I v částech, ve kterých žaloba míří nad rámec řízení o odstranění strany oplocení a dotýká se jiných staveb (např. rozhodnutí o dodatečném povolení stavby ze dne 11. 5. 2017, sp. zn. Výst. 20463/2016, které se týká oplocení na jiných pozemcích), je třeba konstatovat, že tyto věci nejsou předmětem nynějšího soudního přezkumu.
45. Soud se neztotožňuje ani s námitkou, že v důsledku způsobu vedení kontrolní prohlídky dne 7. 4. 2015 došlo vstupem pracovníků stavebního úřadu na pozemek p. č. x k porušení nedotknutelnosti obydlí, což by mělo mít za následek i nezákonnost rozhodnutí ve věci samé. V případě žalobkyně a) uvedl zdejší soud ke stejnému argumentu v rozsudku ze dne 6. 2. 2017, č. j. 31 A 3/2016, že „[n]edůvodné je i tvrzení žalobce o porušení nedotknutelnosti obydlí ve smyslu čl. 7 Listiny základních práv a svobod. Z obsahu správního spisu i z napadeného rozhodnutí zřetelně vyplývá jednak to, že stavební úřad plnil své úkoly ve smyslu stavebního zákona, a zároveň to, že spoluvlastníci stavby si museli být vědomi konání prohlídky. Dle názoru soudu jsou tak zcela naplněny podmínky § 172 odst. 1 stavebního zákona, dle kterého jsou pověřeni zaměstnanci stavebního úřadu, pokud plní úkoly podle tohoto zákona, oprávněni vstupovat na cizí pozemky, stavby a do staveb s vědomím jejich vlastníků při zjišťování stavu stavby a pozemku nebo při opatřování důkazů a dalších podkladů pro vydání správního rozhodnutí nebo opatření. Ke vstupu do obydlí v souzené věci nedošlo a nedotknutelnost obydlí proto nebyla porušena.“ V případě žalobkyně b) se zdejší soud totožně vyjádřil v rozsudku ze dne 5. 12. 2017, č. j. 29 A 7/2016-60, přičemž neshledává důvod k odchýlení se od takto formulovaných závěrů.

46. K nezákonnosti rozhodnutí nemůže vést ani to, že k ohledání dne 28. 6. 2016 žalovaný vyzval k účasti obě žalobkyně, ačkoli k tomu údajně nebyl důvod. Žalovaný tak měl porušit princip procesní ekonomie a minimálního zatěžování dotčených osob, tedy § 6 správního řádu. Podle soudu je tomu tak proto, že i kdyby snad takový postup nebyl vhodný, není zřejmé, jak se mohl projevit na zákonnosti rozhodnutí ve věci samé, navíc za situace, kdy se ani jedna z žalobkyň k danému ohledání nedostavila.
47. Soud ve vztahu k okrajové poznámce žalobkyň o nevhodné formulaci žalovaného týkající se délky správního řízení poznamenává, že žalovaný se nevyjadřoval k celkové délce „řízení“ od roku 1979, nýbrž jen k délce odvolacího řízení.
48. Pochybení neshledává soud ani v tom, že žalovaný provedl dne 28. 6. 2016 ohledání na místě. Toto ohledání jednak umožnilo žalovanému zpřesnit výrok rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, především pak bylo v souladu s § 93 odst. 1 správního řádu. Dle tohoto ustanovení *„[j]estliže v této hlavě není stanoveno jinak, pro řízení o odvolání se obdobně použijí ustanovení hlav I až IV, VI a VII této části“*. Ustanovení o dokazování spadají do hlavy VI části druhé správního řádu. O doplnění dokazování byly žalobkyně informovány a provedený důkaz byl plně v linii dosavadního dokazování. Proto byl postup, kterým žalovaný doplnil ve věci dokazování nezávadný a nemohl vést k tvrzenému zkrácení žalobkyň na právo na odvolání (srov. např. rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 29. 5. 2007, č. j. 62 Ca 20/2006-65, publikovaný pod č. 1296/2007 Sb. NSS).
49. Z výše uvedeného vyplývá, že soud neshledal důvodnou obecnou argumentaci žalobkyň porušením práva na spravedlivý proces, porušení čl. 4 Ústavy; za poněkud nadnesené soud považuje, pokud žalobkyně uvádějí, že nesprávným výkladem právních norem v dané stavební věci je žalovaným či stavebním úřadem Městského úřadu Brumov-Bylnice ve smyslu čl. 9 odst. 3 Ústavy *„obrožen základ demokratického státu“*.
50. Na uvedených závěrech soudu nic nezměnilo ani provedení důkazů navržených při ústním jednání. Pokud žalobkyně poukázaly na podanou žádost dle zákona o svobodném přístupu k informacím ze dne 21. 2. 2013, resp. na odpověď Městského úřadu Valašské Klobouky na tuto žádost, soud konstatuje, že pro posouzení věci bylo rozhodující, že v daném případě byly splněny podmínky pro postup dle § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona, přičemž je zcela nerozhodné, jaká jiná řízení o odstranění stavby jsou vedena u Městského úřadu Valašské Klobouky, který ani v dané věci nerozhodoval. K posouzení věci nic nového nepřinesl ani znalecký posudek o ceně nemovitosti – rodinného domu č. p. x s příslušenstvím. Účelem tohoto podkladu, který nelze považovat za skutečně znalecký posudek, neboť mj. neobsahuje podpis ani razítko znalce, je primárně zjištění ceny posuzované nemovitosti. Pokud chtěly žalobkyně tímto podkladem prokázat, že se nejedná o oplocení rozestavěného domu, soud opakovaně konstatuje, že skutečnost, zda se jednalo o rozestavěnou nebo již dokončenou stavbu, je pro řízení o odstranění stavby irelevantní, neboť předmětná ustanovení stavebního zákona se týkají jak stavebních děl vznikajících, tak již existujících – dokončených.

VI. Závěr a náklady řízení

51. Na základě výše uvedeného soud žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl, neboť není důvodná.
52. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů

řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobkyně ve věci úspěch neměly (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a nemají proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, protože mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

53. Výrok o náhradě nákladů řízení osoby zúčastněné na řízení se opírá o § 60 odst. 5 s. ř. s., podle něhož má osoba zúčastněná na řízení právo na náhradu nákladů řízení, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. Soud osobě zúčastněné na řízení žádnou povinnost neuložil, právo na náhradu nákladů tak tato osoba nemá.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 26. března 2019

JUDr. Zuzana Bystřická, v.r.
předsedkyně senátu